

Una vaga estudiantil obligà el tancament de la Universitat unes setmanes abans i com que no tenia res a fer a Barcelona, a darrers de novembre ja era a Cassà. L'endemà d'haver arribat, que era diumenge, jugàrem un partit contra l'equip d'alumnes dels Germans Maristes de Girona, on hi estava intern el meu germà. Molts d'ells eren jugadors del Strong. I al cap de quinze dies jugàrem en el camp nostre un partit contra els del Pàtria. La primera part acabà amb el resultat de dos a zero a favor dels rivals de la localitat. A la segona part permutaren els llocs Rabell i Nadal. Aquest passà a la davantera i Rabell a la mitja. Als vint minuts ja havíem empatat. Engrescats amb el resultat, al cap de cinc minuts assolíem un altre gol que els visitants consideraren poc clar i després de discutir unes estones optaren per retirar-se. Val a dir que deixàrem a Oliver masegat amb moltes trompades i altres carícies.

Aquell mateix vespre el periodista Feliu Elies de la «Veu de Catalunya», donà una conferència en el local del Centre, glosant a propòsit de «El deport, els seus avantatges i inconvenients». Recordo molt bé que ens féu veure com el futbol no era un deport complet i que després d'haver exposat moltes consideracions referents a la pràctica d'altres esports acabà fent una lloança del rem i de l'excursionisme.

Un accident desgraciat truncà la bona marxa del Deportiú. Al cap d'uns mesos caldria afegir-n'hi un altre i que fou el cop definitiu. En un dels partits que se celebraren en la primavera del 1914, absent jo a Barcelona, Ventura Nadal es va trencar el braç. Més d'un cassanenc comentà amb calor que aquell joc era molt violent i propi de les bèsties i no pas de les persones. El cas és que com a conseqüència del fet alguns jugadors, Gratacòs, Nonell, Poll, Avellí, Oller i, no cal dir el propi Nadal abandonaren la seva pràctica. I el bum-bum entre els socis de l'Econòmic anava in crescendo; es parlava de fer una reunió general i de tirar per la borda aquelles innovacions. Però, com que el contracte del camp finalitzava pel setembre, es va seguir tirant.

Per la Festa Major del 14 jugàrem un partit contra els de Llagostera. Com d'habitud hi hagué «passada» i sardanes al camp. I al bell mig de l'estiu tornàrem la visita als del Pàtria. Passant per la via ens traslladàrem vestits des del nostre camp. Els jugadors fórem: Angel Bou; Jose (el noi de can Rafel carnisser, mort a Melilla) i Rabell; Riera (Vellaneda), Pascual (Pompeio) i Facundo Barceló; Deulonder, Metje, Pascual (Domingo), Bosch i Barnés.

De sortida Barnés marcà el primer gol, agafant completament desprevingut al porter Cristià (Jo crec que encara no se'n sap avenir; veritat Cristià?). La tàctica nostre? fou la de marcar constantment a Oliver i en últim terme la d'agafar-li la samarreta. Sols una vegada se'ns escapà a Riera i a mi, i marcà l'empat. A la segona part Bosch desempatà i així amb aquest resultat, acabà la partida que fou arbitrada per Cunillera.

